

„Немога — отговорило имъ зайчето, азъ трѣбва да стоя подъ хрсталака, да гледамъ на всички страни, да не би нѣкой — мене бѣдното зайче, да ме види и ме улови, а щомъ настѣпи нощъта, ще се промъкна въ близкото поле и ще се нахрупкамъ до насита съ зеле и моркови“.

Повикаха дѣцата птичката. „Птиченце, птиченце, поиграй си ако искашъ съ насъ!“ „Немога, отговорила имъ птичката: азъ нѣмамъ врѣме за игра: по гората трѣбва да хвърча, за дѣчицата си храна да търся, на умъ и разумъ да ги уча и гнѣзденцето си да пазя“.

Позамислили се дѣцата: видѣли тѣ, че всички работятъ, всички се трудятъ, мъчно имъ станало и бързо се запжители къмъ училището.

Прѣв. К. П. Домусчиевъ.

